

افسوس که قدر صنعت و صنعتگران واقعی کشورمان را کم می‌دانیم

بزرگ دولتی یا شبه دولتی‌مان باشیم که عملاً در بسیاری از موارد به‌طور طبیعی رقیب غیر قابل شکست بخش خصوصی است.

قطعا دولتمردان و دلسوزان کشور این جداول را ملاحظه کرده‌اند و شاید به زودی در مراسم اعطای تقدیرنامه‌ها و جوایز خاص به این ابر فروشندگان، شرکت کنند اما من به عنوان یک صنعتگر دلسوز ایرانی از همه این عزیزان استدعا دارم بعد از اهدای جوایز و تقدیرنامه‌ها لحظه‌ای با خود ببینید که در کدام کشور مترقی دنیا، بخش دولتی می‌تواند در عرصه تولید و فروش چنین عرض اندام کند و بخش خصوصی را چنین از چرخه رقابت حذف کند؟ سوال بعدی این است که آیا فرزندان همین

بزرگواران و جوانان فرهیخته و مستعد کشور که سرمایه‌های اصلی این سرزمین مقدس هستند باز هم می‌بایستی جذب نهادها و شرکت‌های دولتی شوند و یا چرخ پر قدرت بخش خصوصی را به حرکت در آورند.

امیدوارم که حداقل سال بعد و سال‌های بعد، شاهد نام‌برافتخار چندین شرکت شایسته بخش خصوصی واقعی نیز که با همه مشکلات تاکنون توانسته‌اند روی پای خود بایستند، کار کنند، ایجاد ارزش افزوده نمایند و تعداد بی‌شماری از فرزندان مستعد کشور را به کار بگمارند در چنین لیست‌ها و جداولی باشیم مسلماً این مهم میسر نخواهد شد مگر با اعتقاد به این واقعیت که بخش خصوصی کشور را به معنی واقعی آن و نه شعار گونه حمایت کنیم و به این اصل معتقد باشیم که وظیفه دولت‌ها و هیئت حاکمه «نظارت است نه دخالت» و البته ریل‌گذاری منطقی و صحیح بر اساس شرایط اقتصادی، اقلیمی، جامعه شناختی و صد البته تامین زیرساخت‌ها و نیاز واقعی بخش خصوصی برای جهش به سوی ایرانی آباد و پر رونق که قطعاً با چنین مردمانی و چنین کشوری شایسته آن هستیم.

تا باد چنین باد

صنعتگری کوچک از خیل صنعتگران بزرگ کشور
دکتر علیمردان شیبانی - عضو هیئت مدیره انجمن
صنایع نساجی ایران

می‌دادم که از صدر تا ذیل سخنانشان توجه و تاکید روی رفع موانع کسب و کار از پیش پای بخش خصوصی، عدم دخالت دولت و حاکمیت در هیات مدیره‌ها و مدیریت شرکت‌های خصوصی، تاکید بر نظارت دولت و نه دخالت «نظارت دولت با دخالت متفاوت است» امید و امید و تاکید و توجه به توان بخش خصوصی کشور «بخش خصوصی کشور قادر است ایران را به رشد مطلوب ۸ درصد برساند» و ذکر نمونه‌ای از تولید تنها یک هزار مگاوات برق با همه هزینه‌های سنگین نیروگاه بوشهر و مقایسه آن با تولید ۱۸۰۰ مگاوات برق پاک از پنل‌های خورشیدی توسط یک واحد تولیدی بخش خصوصی در شهرستان خمین با هزینه‌ای به مراتب و مراتب کمتر (قریب به مضمون).

من به عنوان صنعتگری کوچک که امسال پنجاه و هفتمین سال کارم را در کف کارخانجات و نه هیچ جای دیگر پشت سر می‌گذارم؛ بسیار تعجب کردم چطور در کشوری مثل آلمان، ژاپن، فرانسه، انگلستان، کره جنوبی (کاری به آمریکا ندارم اگر چه تجربه کار و تحصیل در آنجا را یدک می‌کشم) و بسیاری کشورهای توسعه یافته دنیا در آمد ناخالص ملی کشور را فقط بخش خصوصی تولید می‌کند و نه بخش دولتی و البته بخش دولتی و حاکمیتی زیر ساخت‌ها را برای این امر از محل دریافت درست مالیات از همین بخش فراهم می‌سازند.

اما در اینجا ما باید چشم به راه مرحمت بخش

روزنامه دنیای اقتصاد سه‌شنبه مورخ سوم بهمن ۱۴۰۲ را که هر روز صبح قبل از شروع کار در دفترم به آن نگاه اجمالی می‌اندازم؛ طبق معمول ورق می‌زدم و با شوق فراوان در صفحات ۲۰ و ۲۱ چشمانم به پنج جدول زیر افتاد:

۱- رتبه‌بندی صد شرکت برتر ایران از نظر میزان فروش/درآمد

۲- رتبه‌بندی صد شرکت دوم شرکت‌های برتر ایران از نظر میزان فروش/درآمد

۳- رتبه‌بندی صد شرکت سوم شرکت‌های برتر ایران از نظر میزان فروش/درآمد

۴- رتبه‌بندی صد شرکت چهارم شرکت‌های برتر ایران از نظر میزان فروش/درآمد

۵- رتبه‌بندی صد شرکت پنجم شرکت‌های برتر ایران از نظر میزان فروش/درآمد

ابتدا باور نکردم و به چشمانم شک کردم که مگر می‌شود حضور بنگاه‌های اقتصادی بخش خصوصی واقعی در میان پانصد شرکت برتر فروش و در آمد کشور چنین اندک و کم‌رنگ باشد؟!

با دقت بیشتری از ابتدا تا انتهای جداول را از نظر گذراندم ولی متأسفانه عین واقعیت بود، بخش خصوصی واقعی ایران (و نه خصولتی‌ها) جایگاه مناسبی در این رتبه‌بندی‌ها نداشت و شاید اصلاً جایگاهی نداشت.

صبح روز سه‌شنبه مورخ ۱۴۰۲/۱۱/۱۰ در جمع صنعتگران کشور به سخنان رهبر انقلاب گوش